

VISSZAEMLEKEZÉSEK

Mikóné Hercz Erzsébet és Balázsovcsné Szij Judit tanárnő emlékei

Még az elmúlt évszázadban, sőt mondhatjuk úgy is, hogy az elmúlt évezredben: 1971. augusztus 25-én léptünk be először az Egressy kapuján. Abban az időben a bejárat még az Egressy útról volt, később került át az iskola Angol utcai frontjára, de a mai helyétől kb. 100 m-rel feljebb.

A felvételi beszélgetés nem az iskolában volt, hanem a XIV. kerületi Tanácsban, mert az iskolánk akkor még oda tartozott. A bizottságban ült – sok más oktatási és politikai vezető mellett – az iskola képviselője is: Palásti Károly műszaki igazgatóhelyettes / sajnos már nem él /, akiről csak később derült ki, hogy utánunk vizsgázott a mérnök-tanárin.

Mi ketten együtt jöttünk ide, az egyetemen is együtt végeztünk, és azóta is ez az első és egyetlen munkahelyünk. A 34 év alatt kb. 200-250 osztályt, 60 – 70000 diákot tanítottunk külön –külön. Sárkány László kollégánk felettünk végzett a BME-en, ő már 1 éve dolgozott itt, amikor mi megérkeztünk. Nem csak mi, hanem az iskola igazgatója, Méhész Lajos is akkor állt munkába.

Lelkesen jöttünk, de az elismerésre hosszú éveket kellett várni. Még a gyerekeink megszületése – 1973-1975 – után is a „tojáshéj a fenekünkön volt” – emlegették tapasztalt kollégáink nem egyszer.

Az akkori tanárok közül már csak Varga Ildikó /Papp Tiborné/, Hanga Lajos, Lódi József és a már említett Sárkány László dolgozik itt.

Akkoriban még minden tanár egy közös tanárban ült – nagyjából a mostani Tanácsterem és tanári társalgó helyén – a kabinetrendszerrel tulajdonképpen mi kezdtük el Hanga Lajossal együtt, ami nem is nagyon tetszett kezdetben a többieknek.

Szintén érdekesség még abból az időből, hogy az iskolának bentlakásos gondnoka volt – ún. pedellusa – Albert Misi bácsi és felesége, Terike személyében, akik a B épület földszintjén a mostani fizikaszertár helyén laktak, és igen nagy szerepük volt az iskola életében.

Minden évben tartottunk ún. Orosz Klubestet, amelyen az ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet tisztok és gyerekeik vendégeskedtek az iskolánkban, műsorral, orosz nyelven. Ezeknek fő szervezője Bakk Sándorné Éva volt.

Minden osztály a 4 tanéves munkája során legalább 1 ízben ellátogatott a Szovjetunióba. Mi kétszer is voltunk az élményekben gazdag Moszkva –Leningrád útvonalon.

A '70-es évek végétől minden osztály ősszel 1 hétre –de pótszüret esetén, kétszer 1 hétre – levonult Soltvadkertre az iskola üdülőjébe, meg a XI. kerületi Úttörő Táborba és Tabdiba.(a nagy létszám miatt csak 3 helyen fértünk el) szőlőt és almát szüretelni vagy ökröket hajtani Ökördipusztán, esetleg almát válogatni vagy dugót húzni, üveget mosni Kecelen vagy a környező településeken. A tanulók teljesítményét értékeltük, és ennek arányában kaptak az osztályok pénzt , amit leginkább közös programok szervezésére költöttek , mint pl. a már említett Szovjetunióbeli látogatás, osztálykirándulás, szalagavató stb. A szüretelés örök emlék, rengeteg közös

élményt adott – amelyet a 15 – 20– 25 éves érettségi találkozókon még mindig emlegetnek az öreg diákok. A szüret közel 20 évig adott munkát tanulónak és tanárnak egyaránt. A rendszerváltással szűnt meg.

Iskolánkban szombatonként is folyt tanítás – lévén akkor még hatnapos munkahét.

Diákjaink az érettséggel együtt szakmunkás-képesítést is kaptak: finommechanikai és műszeripari, 601. elektronikai és 609. irányítástechnikai műszerész szakmákban.

Az 1980-as évek elején indult a nappali tagozatos technikusképzés, az ún. 5. évfolyam. Ez még tulajdonképpen 4+1 éves beiskolázás volt. Finommechanikai és műszeripari technikus, valamint elektronikai és irányítástechnikai technikus oklevelet adott. Később, kb. 1990-től indult az ötéves beiskolázású Információ és számítástechnikai technikus képzés nálunk.

Közben egy ízben volt egy négyéves gimnáziumi osztályunk is, amelynek Szentesiné Erika volt az osztályfőnöke.

Esti és levelező tagozaton is folyt az ősidőkben gimnáziumi , később szakközépiskolai, ma már technikus képzés. Kezdetben sokkal több osztállyal és nagyobb létszámmal, mint ma. Ezekben a képzésekben is tanítottunk, és még ma is vállalunk órákat. A felnőttképzésben még afrikai, színes bőrű diákokat is oktattunk, a minisztérium szervezésében. A felnőttképzés tagozatvezetője Völgyi János volt.

A '70-es években Soltvadkerten üdülő létesült – eleinte a Kállai Iлона Egészségügyi Szakközépiskolával közösen. Később a kállaisok – anyagi okok miatt – kiléptek, így ma már iskolánk egyedül tartja fent az üdülőt.

Évente tanári kirándulást tettünk az üdülőbe. Előfordult, hogy a tanévzáró értekezletet is ott tartottuk, mindenkinek kötelező volt részt venni rajta. 2000 előtt itt készültünk az OSZTV-versenyre, később pedig elektrotechnika tehetséggondozó, illetve felzárkóztató egyhetes táborokat tartottunk a 2. és 3. osztályos tanulóknak, valamint a 9, 10. és 11. évfolyamnak. Ezeket a táborokat igencsak emlékezetessé tette a tanulóknak és a tanároknak egyaránt a sok közös élmény.

Az A épület a '80-as évek körül készült el. Tornaterem hiányában a diákok a Széchenyi uszodát látogatták, mi meg Helmeczi Ottó testnevelés óráit az udvaron, körbefutva az akkori focipályát és végigtornázva a fiúk számára előírt nem könnyű gyakorlatokat. Akkoriban rendszeresen bonyolítottak tanár-diák meccseket foci, röplabda és kosárlabda terén egyaránt. Ezekben is természetesen részt vettünk, hiszen korunknál fogva akkor ezt még megtehettük. Azóta is őrzünk 1-2 maradvány sérülést emlékként, mint pl. lábujjtörés.

Kb. a '90 –es évekig a szalagavatókat még az iskola tornatermében szerveztük meg, Családi és baráti légkör jellemezte ezeket az ünnepségeket. Minden osztály külön büfét készített a saját tantermében a vendégeik számára, ahol tanár, szülő és diák hasznos beszélgetést folytatott az iskolai munkáról. Az ilyenfajta szalagavató szervezésében, lebonyolításában és egyáltalán az osztályfőnöki munka segítségével aktívan részt vettek az osztályfőnök- helyettesek. Természetes volt, hogy az osztálykirándulásokra, szüretekre elkísérték az osztályokat

és ezt szívesen tették. Évekig dolgoztunk így együtt Holes Mihály és Schusztér Miklós gyakorlati oktató kollégákkal.

Az iskolai ünnepeket a Danuvia Művelődési Házban rendeztük, a mai Nap TV helyén az Angol utcában.

Műhelyfoglalkozáson bérmunka folyt, ez nemcsak jó bevételt jelentett az iskolának, hanem tanulóink jobban elsajátították a szakma csínját-bínját, ill. ösztöndíjra is pályázhattak. Patronáló gyárak voltak elsősorban az MMG, Danuvia / akkor jött be az oktatásba a pneumatika pl. FESTO / , ide délutánonként és nyári termelési gyakorlatra is járhattak diákjaink. Az így szerzett pénzből segítették szüleiket, például a szovjet utak, az osztálykirándulások és a szalagavatók költségeinek fedezésében. Az említett gyárakban megfordultunk mi is kísérőtanárként.

Honvédelmi oktatás is folyt nálunk, amelynek keretében lögyakorlaton vettünk részt a tanulókkal az Ikarus melletti mátyásfüldi lőtérén. A vállalkozó kedvű tanárok, mint mi is, kipróbálhattuk a lövészetet, beállva diákjaink közé.

Építőtáborok, KISZ-táborok voltak Tabdiban, és KISZ-foglalkozások az iskola alagsorában található klubban. Közben osztályainkkal idős kerületi lakosokat patronáltunk

Tanárként több alkalommal is részt kellett vennünk a népszámlálásban a XIV. kerületben.

A tanulók és a tanárok fegyelmezettebbek voltak, mint napjainkban.

A családlátogatás az osztályfőnök kötelessége volt – még vidékre is ellátogattunk a családokhoz : Pécel, Monor ,Vecsés, Pilis stb. A szülők nagy tiszteletben tartottak minket, mint osztályfőnököt, és sok figyelmességgel vártak bennünket, még a falujukat, ill. városukat és körbemutatták egy –egy látogatás során.

Eleinte az osztályoknak saját terme volt, később a tanulók vándoroltak szünetekben az egyik szaktanteremből a másikba, mert nem az osztályoknak, hanem a szaktanároknak lettek saját termeik. A tanulók csengetésig a tanterem előtt várakoztak, és csak a tanár engedhette be őket a tanterembe.

Sokféle tanítási kísérletben vettünk részt, megszámlálhatatlan mennyiségű tanterv és tanmenet szerint tanítottunk a több évtizedes munkánk során. Gyakran volt olyan, hogy 11-féle tanmenet szerint dolgoztunk, és legalább 11 osztályt vittünk kb. heti 30 – 35 órában, az esti tagozatot is beleértve.

Emlékezetes volt a JATE-kísérlet számunkra , amely során 2+2+1 évet tanultak az osztályok és legalább kétszer szerveződtek át a 4 év alatt, nem beszélve a + 1 vagyis a technikus évről. Így 2, rosszabb esetben 3 osztályfőnökük is volt. A kísérlet során a gyengébb képességű tanulók a 2. év után leágaztak, szakmunkástanulónak lettek a Telefongyárban.

Szakmai tankönyvek nem igazán léteztek a kezdetekben, leginkább a fáradságosan kidolgozott saját jegyzetünkből tanítottunk. Csak később kezdtük írni – megbízásra – a különböző szakmaterületekhez tartozó, belső használatra szolgáló és még ma is használatos ún. modulokat. Ezeket Völgyi János, Sárkány László, Vadász István, Kis Ferenc és mi ketten készítettük el.

Közreműködtünk a laborok korszerűsítésében és bővítésében, a C 216 és a C 217 szaktantermek felelősei voltunk.

Egyre több szemléltetőeszközt használtunk, általánossá tettük az írásvetítőt, miközben a diafilmes szemléltetést megszüntettük.

Igen szigorú és rendszeres szakfelügyeletet, sok óralátogatást éltünk meg az Egressy-ben végzett több évtizedes munkánk során. Ezekre lelkesen készültünk a segítőkész diákjainkkal együtt.

Az osztálykirándulásokat minimum 2 napra szerveztük, a részvétel kötelező volt, de tanulóink nagyon nagy kedvvel jöttek – még a szakmai programokra is, leginkább az előre megszervezett gyárlátogatásra. Emlékezetes pl. a Szerencsi Csokoládégyárban tett látogatás.

Évente egyszer –az Egressy nap keretében- névadónkat ünnepelve az egész iskola közös színházlátogatáson vett részt, Ilyenkor a színház a mienk volt, a színészek nekünk játszottak, hiszen kibéreltük az egész nézőteret.

A leírtak csak töredékei annak a rengeteg élménynek, amit átéltük az iskolában eltöltött több mint 30 év alatt.

Balázsovicsné Szij Judit és Mikóné Hercz Erzsébet

Helmeczi Ottó testnevelő tanár emlékei a múltból

1970. február 1-jétől 2000 nyaráig az Egressy Gábor Szakközépiskolában dolgoztam testnevelő tanárként.

1993-ban nyugdíjba mentem, de továbbra is testnevelőként tanítottam ugyanebben az iskolában.

Tanári munkaviszonyom alatt mindig 10-15 túlórában foglalkoztattak. Az Egressy Gábor Szakközépiskolában eltöltött 25 év alatt három tanári státuszt ketten láttunk el, sőt volt 2 félév, amikor az egész iskolában egyedül láttam el ezt a feladatot. / Egy kollégám elhunyt év közben, egy másik pedig félévkor kilépett a testületből./

Számításaim szerint kb. 50 000 testnevelési órát tanítottam hiányzás nélkül, mert betegállományban sohasem voltam.

Számos esetben rendeztem tornaünnepélyt, és bemutató órákat tartottam nagy sikerrel.

Az Órnagy utcai általános iskolában négyévi utánajárás, „lobbizás” eredményeként sikerült egy új /10x20m-es/ tornatermet építtetnem. Ugyanezt megismételtem az Egressy Gábor Szakközépiskolában, ahol egy /20x34m-es/ tornacsarnokot sikerült 1983-ban felavatni és birtokba venni. Mind a két tornaterem felépítésében jelentős szerepet vállaltam.

Az iskolai sport területén elért eredmények

Már az általános iskolai tanításom alatt (1958-70-ig), számos kitűnő eredményt értek el a tanulóim. Sorozatosan nyertük a kerületi atlétikai versenyeket és Budapest bajnokságokat.

Több alkalommal meghívtak Csillebércre az Országos négytusa bajnokságra, ahol jó felkészültségről tettünk tanúbizonyságot.

1970-1995-ig a középiskolai tanítványaim sikert sikerre halmoztak. A Zuglóban kiírt Zugló Kupa elnevezésű versenysorozatot tizenkét alkalommal nyerte el az iskolám: atlétika, asztalitenisz, kézilabda, kosárlabda, röplabda, kispályás labdarúgás szakágakban, 2 korcsoportban. Amíg tanítottam, minden évben mi végeztünk az első helyen, a 18-as középfokú iskolai rangsorban, megelőzve olyan jó nevű iskolákat, mint p. a Szent István Gimnázium, Teleki Blanka Gimnázium, nem beszélve a Petrik, Neumann, Wesselényi Szakközépiskoláról.

Az Egressy Gábor Szakközépiskola sportsikereinek híre nemcsak Budapesten, hanem az egész országban elterjedt. Atlétikában, kézilabdában, labdarúgásban sokszor voltunk Budapest legjobb iskolája. Tíz alkalommal nyertünk Budapesti fedettpályás atlétikai bajnokságot és az ezzel járó vándorserleget.

Többször nyertünk mezei futóbajnokságot, és atlétikai pályabajnokságot. Minden évben meghívták a tanulóinkat az Országos Atlétikai bajnokságra. Számos egyéni és csapatbajnokság megnyerése után országos csúcseredményt is tartottunk. Magasugró 184,5 cm-es csúcseredményünk 20 évig fennállt, de 4x100 m váltónk

44 mp-es eredménye is figyelemre méltó. Az Országos Bajnokság pontversenyében II. IV. VII. és VIII. helyen végeztünk, pedig sokszor szinte megyei válogatottak voltak az ellenfeleink.

A következőkben – a teljesség igénye nélkül – felsorolom néhány tehetséges sportolóm legjobb eredményeit:

Ifjúságiak:	Feczesin István	magasugrás	203 cm
	Fülöp Péter	távolugrás	701 cm,
	Katona Győző	magasugrás	201 cm
	Szalai Csaba	400 m futás	49,6 mp
Országos ifi tízpróba bajnok:			
	Benedek Zsolt	800 m futás	
		ifjúsági bajnok	
	Fehér Tamás	100 m futás	10,7mp
	Fekete János	1500 m futás	
		ifjúsági helyezett és csapatbajnok	
	Juhász Tamás	távolugrás	708 cm
		országos dobogós helyezett, csapatbajnok	
	Kiss Árpád	magasugrás	203 cm
		távolugrás	713 cm
		magyar ifjúsági tízpróba bajnok, országos csúcstartó	
	Kiss Zoltán	maratoni futó bajnok	
		Itt kezdte sportolói pályafutását.	
	Lauthán János	magasugrás	190 cm
		Csapatcsúcstartó	
	Mészáros József	100 m gátfutás	14,8 mp
		magyar ifjúsági bajnok	
	Takács István	magasugrás	188cm
	Takács Tamás	rúdugrás	410 m
	Radosza István	rúdugrás	380cm
	Kézér István	rúdugrás	380 cm
Serdülő versenyzők:			
	Kiss Árpád	5 próba	bajnok

Sportolóim 56 felnőtt, ifjúsági, serdülő korosztályban egyéni, csapat és váltó bajnokságot nyertek a magyar országos bajnokságokon. Tizenkét tanítványom vagy sportolóm lett testnevelő tanár.

Iskolám labdarúgó csapata két alkalommal bekerült az országos döntőbe. Ezenkívül a csapatunk 5 alkalommal Franciaországban, 3 alkalommal Amerikában, egy-egy alkalommal Braziliában, Spanyolországban és Németországban torna győztesként, vagy dobogós helyeztként végzett és közel 50 serleget nyert. A csapat vezetője és szponzora nem én voltam, de mint testnevelő tanár a szervezésben, edzésben és a kíséretben részt vettem.

Ismert sportolók, akik iskolánk tanulói voltak:

Tóth Mihály labdarúgó, magyar gólkirály; válogatott volt egy alkalommal.

Szamosi Tamás labdarúgó, magyar bajnok; az MTK és Zalaegerszeg játékosa.

Vincze Zoltán labdarúgó NB I. oszt., Békéscsaba, Székesfehérvár játékosa.

Ebedli Zoltán sokszoros válogatott labdarúgó (az Újpesti Dózsa és a Fradi játékosa).

Judik Péter, Jancsika Károly és Varga Károly, az FTC labdarúgói.

Tóth László labdarúgó ifjúsági válogatott

Decker Ádám vízilabda (BVSC – Eger).

Pettyánszky Péter vízilabda (NB I.)

Talmácsi Gábor motorversenyző

¹Interjú Hanga Lajossal a futbalsikerekről

Hanga Lajos

1969. február elseje óta dolgozom az Egressyben, mely először Egressy Gábor Ipari Szakközépiskola, majd Finommechanikai és Műszeripari Szakközépiskola nevet viselte, jelenleg pedig Kéttannyelvű Műszaki Szakközépiskola néven szerepel.

Kezdetben, amikor ide kerültem, csak figyeltem az itteni sportéletet. Ugyanakkor igen sok mindennel foglalkoztam: a számítógépeknek még híre-hamva sem volt, amikor a diákjaimmal már feleltető gépet szerkesztettünk; aztán volt egy igen színvonalasnak mondható irodalmi színpadom, amivel tulajdonképpen az országot is jártuk. Aztán a különféle nyelvi klubdélutánokon oroszul és más nyelven novellákat dramatizáltam, amit a gyerekek be is mutattak. Pl. Csehov és Gogol műveit.

1983-ban az akkori igazgató, Méhész Lajos ötletére az osztályommal részt vettünk labdarúgásban az ún. Budapest Kupán. Nagy meglepetésre első lettünk. Ennek jelentőségét emeli, hogy a versenyen Budapest összes középiskolája részt vett, s nekünk mindjárt az első nekifutásra sikerült. Ez nagyon nagy dolog volt abban az időben, és azt is jelentette, hogy indulhattunk az Országos Középiskolai Bajnokságon mint Budapest első. Az Országos Középiskolai Bajnokságon az ország összes középiskolája indult. A különböző selejtező csoportokból kikerült győztesek területi bajnokságokon vettek részt. Mi Székesfehérvár, Esztergom és Veszprém csapatával kerültünk egy területi csoportba, s ebből jutottunk az országos döntőbe. Az országos döntőt itt Budapesten rendezték a Fáy utcai Vasas pályán. Ez már nem hozott olyan nagy sikert, bár azt hiszem, az is szép eredmény, hogy az ország összes szakközépiskolája közül a negyedik lettünk. Ez az osztályom még ugyanebben az évben leérettségizett. S én egy kicsit akkor le is álltam ezzel a dologgal. Nem láttam olyan gyerekeket, akikkel újabb versenyeken indulhattam volna. Bár én továbbra is figyeltem a tanulókat: rendszeresen látogattam a testnevelés órákat, és még abban az időben lejártam edzésekre, futballozni, kosárlabdázni. Általában együtt mozogtam a gyerekekkel, s így láthattam, kik azok, akikre csapatot lehetne építeni.

1988-ban sikerült egy olyan csapatot összekovácsolni, amellyel elindulhattam a budapesti amatőr bajnokságon. Ez azt jelentette, hogy ezek a gyerekek nem voltak tagjai egyetlen hivatalos csapatnak sem, tehát kizárólag az én felfedezettjeim voltak. Igen nagy meglepetésre 5:1-re sikerült legyőzni az akkor már hivatásos Szent István csapatát, amely eredményesen szerepelt az MLSZ, illetve Budapest Labdarúgó Szövetsége által rendezett bajnokságokon.

---

¹ Mélyinterjú Hanga Lajossal. Készítette: Temesiné Tari Gabriella, 2005. június

Az 1983-as és az 1988-as bajnokságokkal kapcsolatban még annyit fontos elmondani, hogy rendkívül nagy volt az érdeklődés az iskolában a csapat iránt; az akkor még igen nagy létszámú tantestület jó háromnegyed része ezekre a mérkőzésekre kijárt, a diákoknak lehetővé tette, hogy a meccsre eljőjenek. Még a vidéki meccsre is elvittük bérelt autóbusszal azokat az érdeklődő fiatalokat, akiknek nem volt probléma a tanulmányi eredményükkel. A játékosokra nagyon jó hatással volt, hogy a szurkolók között ott látták tanáraikat is, akik nemcsak szóval, hanem transzparenssekkel is buzdították az Egressy csapatát.

1988-ban egy futballrajongó vállalkozó ismerősöm segítségével ismerhettem meg a labdarúgás akkori vezetőit, mint Laczkó Mihályt, dr. Szepesi Györgyöt, az MLSZ vezetőit vagy a szövetségkapitányt, Mészöly Kálmánt és még nagyon sok játékvezetőt. Igazán ekkor kerültem bele a labdarúgás vérkeringésébe. Nemzetközi szintű vezetők tartoztak még ebbe a társaságba, ahová én bedolgoztam.

S most szólok arról, amivel tulajdonképpen kezdenem kellett volna:

Tizenkét éves koromban már a Kőbányai Törekvés igazolt játékosa voltam. Ide úgy kerültem be, hogy édesapám vállalatának volt a csapata, ahová én lemerészkedtem. Később – barátaim unszolására – az egy osztállyal magasabban játszó III. kerületi TTVE-ben játszottam egy kicsit. Majd azért, hogy magamat kipróbáljam, jelentkeztem az újságban megjelent hirdetésre és elmentem a Vasas toborzójára. Nagyon meglepődtem és megörültem, hogy megfeleltem az elvárásoknak, és bekerültem a csapatba. De ott sem töltöttem sok időt, mert a gimnáziumi testnevelő tanárom a Budapest Honvéd MB I. csapatának volt az erőlteti edzője, és ő átvitt engem a Honvédba. Attól kezdve a Honvéd ifjúsági csapatában játszottam húszéves koromig. Azért csak eddig, mert egy-két vidéki mérkőzésen olyan súlyos sérülést kaptam, ami lehetetlenné tette, hogy én még pályára lépjek. De igyekeztem továbbra is a futball közelében maradni, hiszen mindig érdekelték az eseményei.

1988-tól tehát azért is fektettem olyan nagy energiát a futballal kapcsolatos munkámba, mert saját álmaim megvalósulását szerettem volna tanítványaim eredményeiben látni.

A korábbi esztendőkhöz még annyit el kell mondanom, hogy a 70-es évek elején nagyon jó csapata volt az iskolának, amit egy szakoktató kolléga, Szalay István vezetett. Annyira jól, hogy az országos bajnokságba is bekerültek. Ebben a csapatban olyan nagy tehetségek játszottak, mint Ebedli Zoltán, Jancsika Károly vagy Judit Péter. Ebedli Zoltán és Jancsika Károly később az országos magyar válogatott játékosa lett.

Visszatérve az 1988-as esztendőre, ott tartottam, hogy igyekeztem kapcsolatokra szert tenni. Ebben az időben Huták Antal volt a FIFA-bírónk, akivel elég gyakran jártam a Népstadionba meccsre, s egy alkalommal a Magyarország–Lengyelország mérkőzés játékvezetőjét közösen vendégeltük meg, Ő, Adolf Prokop német játékvezető volt, akinek tanítványa az utánpótlás-meccset vezette. Miután elmondtam neki, hogy nekem is van egy csapatom, és amatőrök között elsők lettünk abban az évben, rögtön meghívott minket azt NDK-ba. Közismert, hogy a rendszerváltás előtt az NDK-ban a sport a csúcsok csúcsa volt, Ennek köszönhetően olyan edzőtáborban vettünk részt, ahol profi módon bántak velünk: a világon minden adva volt ahhoz, hogy képezzük magunkat, és a vendéglátás is példamutató volt.

A következő évben a német vendéglátónkat visszahívtuk Magyarországra. Ismeretség révén igyekeztünk mi is olyan magas szintű ellátást biztosítani számukra, mint amilyenben nekünk volt részünk. A legnagyobb meglepetés és öröm az volt számukra, hogy a Népstadionban baráti mérkőzést játszottunk velük. Ez nagy élményt jelentett a mi fiainknak is, hiszen ők is ekkor játszottak először a Népstadionban – de nem utoljára.

Ezzel indultak a külföldi kapcsolataink.

1989 nagyon jelentős év volt életünkben, hiszen ekkor kezdődtek a versenyszerű külföldi útjaink. Első alkalommal az egyik MB I. csapat visszautasított egy párizsi meghívást, ami a tavaszi szünetre szólt. Ezt a meghívást – ismerőseim segítségével – átvettem, s azzal a csapattal, amellyel az előző évben Budapest bajnokságot nyertünk, kimentünk a Párizs melletti Montreuil nevű kisvárosba, ahol minden évben megrendeztek egy húsvéti bajnokságot. 12 csapatos volt ez a bajnokság, amelyen mondhatnám, hogy Európa elitjei vettek részt, hiszen mi is egy elit csapattól kaptuk a lehetőséget a részvételre. Rendkívüli izgalommal készültünk erre a bajnokságra, amelyen olyan nagy csapatok vettek részt, mint a Milán, a Páris St Germain, a Barcelona, a holland Breskens és a svájci Delemont. Tehát Európa nagy csapatai vettek részt rajta, persze abban a korosztályban, amiben mi is voltunk. Azt hiszem, hogy első alkalommal nem hoztunk szégyent: hatodikok lettünk, és kaptunk díjakat is. Sportszertűségi Díjat, továbbá megkaptuk a legmesszebről jött külföldi csapat díját is, valamint a legszimpatikusabbaknak járó díjat. Tehát serlegekkel tértünk haza.

Ugyanebben az évben – azt az alkalmat megragadva, hogy MB I. klubok ificsapata a bundabotrány miatt nem mehet ki Brazíliába, beszéltem Huták Antallal, hogy hadd menjen ki a Budapest Bajnokságot nyert iskolai csapatom. Nem volt rossz ajánlólevél az sem, hogy a döntőben épp a Szent István csapata ellen nyertünk, hiszen abban az időben a Szent Istvánnak igen nagy rangja volt.

Huták megígérte, hogy patronál bennünket. Őt mint játékvezetőt hívták meg, s felhatalmazták, hogy vigyen ki egy csapatot. Az én feladatomban ekkor az volt, hogy szerezzek szponzorokat. Ezzel kezdődött tulajdonképpen az igazi munka, mert már nemcsak a csapattal kellett törődni, hanem gondoskodni kellett nemzetközi szintű felszerelésről is. Egy-egy külföldi útra legalább három garnitúra megfelelő minőségű felszerelést (nadrág, mez, sportszár, melegítő, sípcsontvédő stb.) kellett beszereznünk. A cipőket a játékosok maguk vásárolták meg. Tehát önerőből kellett felszerelkeznünk.

Annak ellenére, hogy a párizsi és a rioi bajnokságra egyaránt az iskola színeiben indultunk, nem kaptunk támogatást az iskolától. A repülőjegyek megvásárlása külön gondot jelentett. 67 vállalatot jártunk végig, amíg összejött a megfelelő összeg. Mi magunk is hozzájárultunk fejenként 15 ezer forinttal, de megérte, mert így juthattunk ki a világ egyik legszebb helyére, a futballisták Mekkájába. Végül is nekivágtunk a világnak. Csodálatos helyen, a Riói-öböl partján, Rio de Janeiróval szemben állt a szálloda, amelynek tulajdonosa egy 1939-ben kivándorolt magyar család leszármazottja volt. Innen minden reggel csodálatos látvány tárult elénk, hiszen már az ágyunkból láthattuk Rio de Janeiró nevezetességeit: a Cukorsüveg-hegyet és a Krisztus-szobrot.

A városnak a túlsó felén, egy honvédségi terület volt kijelölve a torna megrendezésére, ahol minden fegyvernemnek külön táborhelye és stadionja volt. Itt különféle korosztályok játszották a mérkőzéseket. Mi a 19 éves korosztályban játszottunk. Rendkívül nagy élmény volt brazilokkal, argentinokkal, tehát dél-amerikaiakkal játszani, akiket a legtöbb magyar futballista többnyire csak televízión keresztül láthatott. Nagyon büszkén mondhatom, és számunkra is meglepetés volt, hogy a 22 csapat közül harmadikok lettünk. Büszkeségünket növelte, hogy magyar csapat Brazíliából még soha nem tért haza kupával.

A Brazíliában átélt élményeink közé tartozik az is, hogy eljutottunk a világ legnagyobb stadionjába, a Marakána Stadionba, ahol 200 ezer ember tud egyszerre szurkolni csapatának. Mi is megnézhattunk egy mérkőzést, ami óriási élmény jelentett számunkra. Nagyon nagy sztár volt abban az időben a japán válogatott mostani szövetségi kapitánya, Ziko. Ezen a mérkőzésen ő is játszott, sőt két ifjúsági csapatával még részt vett a mi

tornánkon is. Mindezt azért mondom el, mert nálunk elképzelhetetlen, hogy egy aktív játékos saját csapatával, fiatalokkal foglalkozzon. Tehát ez jó példa lehet a magyar futballistáknak is.

Legközelebb Spanyolországba kaptunk meghívást, ott egy spanyol csapattal játszottunk csoportmérkőzést, majd úgy hozta a sors, hogy a harmadik helyért is velük játszottunk. Ez a csapat a Palencia volt – nem tévesztendő össze Valenciával. Palencia abban az időben egy első osztályú csapat volt Spanyolországban.

Hamarosan azonban ez a csapatom széthullott, hiszen a játékosok (akik 19 évesek voltak) kiöregedtek. Arra gondoltam, hogy a megkezdett munkát folytatni kell. Méhész Lajos igazgató úrral megbeszéltem, hogy tehetségeket fogok felkutatni vidéken, ő pedig segít elhelyezni őket kollégiumban. Ha megütik a szintet, akkor felvesszük őket az iskolába, és létrehozunk egy sportosztályt, azaz labdarúgóosztályt. Szerencsém volt, mert az úttörő stadion edzője, Bujtor István, nagyon jó barátom, ajánlott 6 gyereket, hogy vegyük fel őket. Abban az időben olyan sportolók nevelkedtek Bujtornál, mint pl. Nyilasi Tibor. Felhívott Tichy Lajos is, akit a példaképemnek tekintettem, s aki abban az időben a Honvédnak volt utánpótlás igazgatója, s azt mondta, szeretné, ha a nála kiöregedett játékosok is az Egressybe kerülhetnének. Így kerültek hozzánk tehát időnként a Budapest Honvédból, s jöttek még Szabolcs és Borsod megyéből, sőt Budapestről is a tehetséges fiúk. Tehát úgy nézett ki, hogy négy évre ismét biztosítva van egy tehetséges csapat, amelyet még össze kellett rakni, fel kellett építeni, szerkezetileg meg kellett találni mindenkinek a helyét, s kezdődhetett a játék. Mint később kiderült, egy világhódító csapatot sikerült összehozni.

Ez úgy alakult, hogy 1990-ben, amikor először játszottak a Budapest Bajnokságon, ahol náluk idősebbekkel kerültek szembe, a harmadikok lettek. Még ugyanebben az évben Montereau-ban már másodikok lettünk. Ezek a fiúk, akik akkor még nagyon fiatalok voltak, igen meglepődve és megszeppenve vettek részt ezeken a tornákon. Miután dobogósok lettünk, ezután minden évben számolhattunk Montereau-val, és mindenki érezte, hogy ez a csapat előbb-utóbb feljebb fog kerülni.

1990-ben még Spanyolországba, Palenciába is elmentünk ahhoz a csapathoz, amellyel Rio de Janeiróban a harmadik helyért játszottunk. Palenciában végül is a harmadikok lettünk.

Hozzá kell még tennem, hogy a világon bárhol jártunk, törekedtem arra, hogy a fiúk megismerjék az illető országot, város kulturális nevezetességét is, amennyire a szűkre szabott időnk engedte.

Az Egressy név már szépen csengett a diák labdarúgásban, de az utóbbi években annyi feladatnak kellett megfelelni, hogy a sérülések és az egyesületi elfoglaltságok miatt létre kellett hozni az Egressy FC-t, melybe más középiskolás tanuló is igazolható volt. Így jött létre 1991-ben a hivatalosan is bejegyzett Club.

1991-ben már simán megnyertük a Budapest Bajnokságot. Montereau-ban ugyancsak elsőkk lettünk. Nyertünk sok-sok kupát, mert a legjobb mezőnyjátékos, a gólkirály és a legjobb kapus díját is elhoztuk. Mellette a legjobb külföldi csapat díját is. Volt egy vándordíj: egy ifjúsági futballistát ábrázoló bronzszobor, amit a későbbiekben még háromszor nyertünk el, s végül meg is kaptunk.

Még ugyanebben az évben a Diákolimpia szekszárdi tornáján elsőkk, azaz aranyérmesek lettünk.

Ebben az évben voltam ezzel a csapattal először a tengerentúlon, nevezetesen Észak-Amerikában. Minnesota Államban Minneapolis és Saint. Paul (Minnesota állam fővárosa) városoktól 30 mérföldre egy Blaine nevezetű helységben, ahol egy nemzetközi sportcentrum működik. Itt 56 nagyméretű füves pályán és két stadionban folyt a verseny, a világ legnagyobb ifjúsági tornája, amelyen több mint 1200-1300 csapat vett részt minden évben különböző korosztályban. Mi akkor a 16 évesek korosztályában vettünk részt. 88 fiú csapatból

harmadikok lettünk, de úgy hogy 43:1-es gólkülönbséggel. Tehát a legszebb játékot nyújtottuk, a legtöbb gólt rúgtuk. Balszerencsénk az volt, hogy egy kapussal mentem ki, mert nem volt pénzünk még egy kapus kiutazását fedezni. Az egyetlen kapusunk (aki egyébként nagyon jó kapus volt) az elődöntőre agyrázkódást kapott, épp egy saját játékosunkkal ütközött. Így kaptuk az egyetlen gólt. Kórházba került megfigyelésre. A harmadik helyért már úgy játszottunk, hogy az egyik mezőnyjátékosunk védett a kapuban. De így is 2:0-ra győztünk a kanadai csapattal szemben.

A harmadik helyezéssel együtt jutalmat is kaptunk a szép játékunkért és a 43 gólunkért: Egy floridai menedzser meghívott minket Floridába a következő évben, hogy ott különböző helyeken tartsunk bemutató mérkőzéseket az európai labdarúgás megismertetése érdekében.

Hazatérésünket követően felvettem az igazgató úrnak, hogy jó lenne, ha mi – mint diákcsoport – Magyarországon is rendeznénk egy nemzetközi tornát. Azt, válaszolta, ha meg tudjuk szervezni, akkor csináljuk. A játékező barátaim felvállalták a tornán a játékeztést, a Pénzügy Minisztérium római-parti üdülőjét kapcsolataim révén ezúttal is megkaptuk. Ott tudtuk elhelyezni a külföldi csapatokat. Azokat a csapatokat hívtuk meg Európából, akikkel mi is játszottunk, tehát a franciákat, a spanyolokat és a németeket. A tornát érdekes módon Budapesten nem tudtuk megtartani, mert nem támogatt minket senki, de Dorogon, a polgármester maximálisan támogatt minket. Dorogon a futballnak nagy hagyománya van, hiszen sokáig NB I. csapata volt Dorognak. A polgármester tehát rendelkezésünkre bocsátotta a városi stadiont. Találtunk Dorogon egy támogatót is Urbán úr személyében, aki a későbbi külföldi útjainkon szponzorált minket. A francia tornára való kiutazásunkkor rendelkezésünkre bocsátotta a saját buszukat, a mostani tornán pedig megoldotta étkezésünket a saját éttermében.

A dorogi tornára bevettük a vendéglátó város, Dorog, sőt s szomszéd város, Esztergom ifjúsági csapatát is. Így a tornán résztvevők száma kibővült hatra. Külön plakátunk is volt. Ez a torna egyébként két napig tartott. 15 gólt lőttünk, miközben mi nem kaptunk egyet sem. Így nyertük meg. A Népsport meg is emlékezett rólunk.

A francia sikereink alapján meghívtak minket a földközi-tengeri francia Riviérára is, Saint Tropezbe, ahol csodálatosan éreztük magunkat. Mindenképpen el kell mondanom, hogy Montereau-ban a győzelmünknek velünk együtt örültek a franciák is, gratuláltak nekünk, és elismerték játékunkat. Ez mindannyiszor jó érzéssel töltött el bennünket.

1992-ben szinte megisméltődtek az előző évi sikereink: a Budapest Bajnokságon és Montereau-ban egyaránt első helyezést értünk el.

Ugyanebben az évben – eleget téve a floridai meghívásnak – körbeutaztuk Floridát. Különböző helyeken különböző meccseket játszottunk felnőtt, ifjúsági és egyetemi csapatokkal egyaránt. Ezeket a meccseket sorra megnyertük, némelyiket a televízió is közvetítette. Nagyon sokat láttunk, és nagyon sokat nyaraltunk. Tehát igazán emlékezetes út volt.

1993-ban ismét Montereau-ban már új csapattal mentem, miután az aranycsapatom kiöregedett. Az új csapatom harmadik lett. De még megvoltak a régiek is. Az USA-ba velük utaztam ki a Világ Kupára, amit megnyertünk. Ebben az évben a minnesotai magyarok szervezték a kulturális programunkat.

1994: búcsú az aranycsapatomtól. Ekkorra már legalább 50 díjunk volt. A fiúk már nem jártak iskolánkba, de erre az utazásra azért összejöttünk. Az USA-ban másodszor is megnyertük a Világkupát, és utána a floridai búcsú rátette a pontot az i betűre. Nagyon jól éreztük magunkat, nagyon szerettem őket.

1994 után új csapatot kellett építeni. Itt is születtek számottevő sikerek: 1995-ben a Budapest Bajnokságon II. helyezést értünk el; 1996-ban Montereau-ban harmadikok lettünk. 1997-ben teljesült az, ami a világon még egyetlen csapatnak sem sikerült: harmadszor is világcupa győztesek lettünk az USA-ban, ráadásul a Montereau-i Bajnokságon is megszereztük harmadik elsőségünket, ami ugyancsak egyedülálló a világon.

A következő évben meghívtak a Világcupa keretén belül a legjobbaknak rendezett „Bajnokok Elit” mezőnyébe. Itt balszerencsénkre a csoportunkban is és az elődöntőben is brazilokkal kerültünk szembe, így csak a III. helyezést értük el. Itt az a megtiszteltetés ért engem, hogy felkértek: 120-150 külföldi edző részére tartsak bemutató foglalkozást.

Összességében elmondhatom, hogy csapatom tíz év alatt 62 nemzetközi díjat nyert, és ebben az időben szinte az Egressy jelentette az egész magyar labdarúgást. Ehhez le kellett győzni a világ legjobb hasonló korosztályos labdarúgóját. Sok játékosom biztos nagy-nagy örömmel meséli gyermekének, majd unokáinak, hogy milyen érzés is volt legyőzni a Barcelonát, a Milánt, a Boavistát, a Paris St. Germaint, a Werder Bremet vagy a dél-amerikaiak közül a Flamengót, Bottafigót, a River Plat-et, a japán tartományi válogatottat, – a teljesség igénye nélkül – hogy csak a leghíresebbeket említsem.

Ezek a játékosok a világhírű stadionokon kívül megismerkedtek London, Párizs, New York (ők még látták az ikertornyokat, sőt az egyiket fent is voltak), Minneapolis, Saint Paul, Florida, Madrid, Róma stb. nevezetességeivel.

Az atlantai olimpiai csapatba három játékos szerepelt tanítványaim közül.

Az itthoni NB I-es bajnokságon magyar bajnok volt Szamosi Tamás, Tóth Mihály, aki gólkirály is volt; de aktívan játszott még Vincze Zoltán, Gáspár Endre is. Az előző generációból többen szerepeltek ismert vagy kevésbé ismert nyugat-európai klubokban.

Az 1997-ben vilákcupát nyert csapatomból hatan játszottak az Egyesült Államokban.

Játékosaim közül Tóth Mihály, Szamosi Tamás, Dragóner Attila, Bükkszegi Zoltán, Mátyus János a magyar válogatottságig vitte.

Sajnos a közelmúlt 1998-tól napjainkig nem írja tovább történelmünket. Voltak helyezéseink, több II. és III. a Budapesti Bajnokságon, de külföldön is jártunk, 1999-ben az USA-ban, ahol a legjobb négy közé jutásért való küzdelemben tizenegyes rúgásokkal értünk el eredményt.

A jelenről és a jövőről különösebben nem tudok semmit. 2003 őszétől nyugdíjasként dolgozom, de sokszor rettenetesen hiányzik a foci. Titkon nem tettem még le róla, hogy az Egressy csapata újra bekerüljön a világ labdarúgásának körforgásába, és – hasonlóan a közelmúlthoz – eredményeivel ismét öregbíteni tudná iskolánk, sőt az egész magyar labdarúgás hírnevét.

Nagy eredménynek tartom, hogy megszerzett díjaink Kőnig igazgató úrnak, valamint az iskola Alapítványának köszönhetően megfelelő helyre került: a főépület aulájába, így mindenki számára láthatóvá váltak.

Azt hiszem, érthető, hogy nagyon büszke vagyok erre a kiállításra.

Sportkarrierünk néhány szép emléke

Az Egressy tantestülete 2006-ban

Az iskola vezetői

Szalayné Kelemen Ildikó
általános igh.

Kónig Sándor
igazgató

Muszka Péter
tanügyigazg. igh.

Palkó Ágnes
tagozatvezető

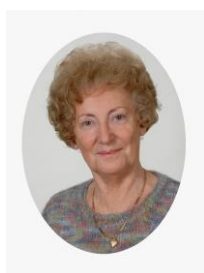

Németh Géza
műszaki igh.

Kovácsné Golgovszki Ilona
gyakorlati okt. vezető

Iskolánkban több mint 30 éve dolgozó pedagógusok

Varga Ildikó

Hanga Lajos

Mikóné Hercz Erzsébet

Sárkány László

Lódi József

Balázsovcsné Szij Judit

Füredi András

Völgyi János

Egressy Emlékplakettel kitüntetett pedagógusunk

Szalay Ferencné

Oros Lukácsné

Bukva Géza

Pappné Tóth Kornélia

Gál Tamás

Grigoreff György

Berta Magdolna

Szathmári József

Kisé Rácz Erzsébet

Bódis Gabriella

Varga Imre

Dr. Temesiné Tari
Gabriella

Gregus László

Gallai Gergely

Somló Katalin

Bézsényi Ákos

Harsági Ágnes

Dr. Nagyné Ávéd
Mária

Balogh György
Krisztián

Vajtai Györgyné

Ecsenyi Tamás

Szabó Sándor

Göbölös Lászlóné
Czank Ildikó

Kutasi László

Babarczyné Kovács
Judit

Huszár Éva

Jáger Sándor

Jonasch Ewa

Kovács János

Szajda Szilveszter

Kollár Zsófia

Sallai András

Kisdi Ágnes

Bukva Géza

Békési Brigitta

Márkusné Kozma
Krisztina

Veres Lajos

Fekete Györgyi

Kerek István

Fácán Katalin

Lichtmann Tibor

Dufka Hajnalka

Holtner Rita

Kara Thorndyke

Szabó Alexandra

Pétersz Tamás

Fehér Ildikó